

L'OMBRA DE LA SIRENA

CAMILLA LÄCKBERG

L'ombra de la sirena

TRADUCCIÓ DE MERITXELL SALVANY

**AMS
TER
DAM**
LLIBRES

Títol original: *Sjöjungfrun*

Primera edició: maig de 2012

© d'aquesta edició:
Ara Llibres, SCCL
Corders, 22-28
08911 Badalona
Tel. 93 389 94 70
www.aralibres.cat

© Camilla Läckberg, 2007
© de la traducció: Meritxell Salvany

Editor original: Bokförlaget Forum, Suècia
Drets gestionats a través de Nordin Agency, Suècia

Disseny de coberta i de la col·lecció: Julia Font i Cèl·lula
Imatge de coberta: Thinkstock
Fotocomposició: Fotoletra, SA

Impressió: Liberdúplex

ISBN: 978-84-92941-65-0
DIPÒSIT LEGAL: B-10.095-2012

Tots els drets reservats.
Es prohibeix la reproducció total o parcial
d'aquesta obra per qualsevol mitjà
o procediment, i el lloguer o préstec públic
sense l'autorització per escrit dels titulars
del copyright, llevat de les excepcions
previstes per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO
(Centro Español de Derechos Reprográficos)
si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments
d'aquesta obra.

Per a en Martin
I wanna stand with you on a mountain

Pròleg

SABIA QUE tard o d'hora tot plegat acabaria sortint a la llum, que li hauria estat impossible amagar-ho gaire temps. El que havia fet no tenia nom. Era espantós i feia massa anys que ho arrossegava.

Ja no podia més. L'aire del matí li omplia els pulmons. Caminava tan de pressa com podia i el cor li batejava amb força dins el pit. No tenia gens de ganes d'arribar fins allà, però ho havia de fer. Havia decidit deixar que l'atzar hi intervingués. Si hi trobava algú que se l'escoltés, parlaria. En cas contrari, tocaria el dos i faria via cap a la feina com si res.

Però va picar a la porta i algú l'hi va obrir. Va fer un pas endavant i la claror difusa el va mig enlluernar. No s'esperava gens trobar-se-la allà. De fet, s'esperava trobar-hi algú altre.

Una cascada de cabells li recorria l'esquena amb un vaivé rítmic. La va seguir fins a l'altra habitació i li va fer unes quantes preguntes. Estava fet un embolic. Res no era el que semblava. Allò no estava bé. O potser sí, al capdavant.

Tot d'una va callar. Va notar com un objecte punxegut se li clavava amb força al diafragma. Li era impossible continuar parlant. Va mirar cap avall i va veure la sang que se li escolava tan bon punt el ganivet va abandonar la ferida. Al cap d'un moment hi va haver una segona ganivetada, i més dolor. Va notar com la fulla tallant del ganivet se li endinsava a la carn.

En aquell moment va saber que s'havia acabat tot. Encara li quedaven un munt de coses per fer, un munt de coses per conèixer, un

munt de coses per viure, però ja no li quedava temps per a res. D'altra banda trobava que, en certa manera, s'havia fet justícia. Ell no es mereixia ni la bona vida que havia viscut fins aleshores, ni tot l'amor que havia rebut. No pas després del que havia fet.

Quan la fulla del ganivet va deixar de burxar-lo, el dolor el va atordir. Després va sentir la remor de l'aigua i es va trobar immers en el balanceig d'un vaixell. Quan l'aigua gèlida del mar el va envoltar, ja no sentia res.

L'últim record que li va creuar la ment va ser la imatge d'aquells cabells. Llargs. Foscos.

—**V**A DESAPARÈIXER fa tres mesos! Com és que encara no l'heu trobat?

En Patrik Hedström l'observava. Cada cop que anava a trobar-lo la veia més cansada. Tot allò l'estava desgastant a base de bé. D'ençà que el seu marit havia desaparegut a començaments de novembre es presentava a la comissaria de Tanumshede un cop per setmana, els dimecres.

—Saps que estem fent tot el que podem, Cia.

La dona va fer que sí amb el cap, però no va dir res. Les mans li tremolaven lleugerament damunt dels genolls. Després se'l va mirar amb els ulls plens de llàgrimes. No era el primer cop que en Patrik la veia d'aquella manera.

—No tornarà, oi que no? —la veu li tremolava, igual que les mans. En Patrik es va haver de reprimir les ganes d'aixecar-se, anar fins a l'altre costat de la taula i envoltar amb els braços aquella dona i el seu patiment. Però va lluitar contra l'impuls de protegir-la. S'havia de comportar com un professional. Ella li havia fet una pregunta i va pensar un moment en la resposta. Després va respirar profundament i li va dir:

—No. No ho crec.

La Cia no li va preguntar res més. Ell se la va mirar i es va adonar que li acabava de confirmar el que ella ja sabia. El seu home no tornaria a casa.

El 3 de novembre en Magnus s'havia llevat a dos quarts de set,

s'havia dutxat i s'havia vestit. A les vuit tocases, després de dir adéu als dos fills i a la dona, havia deixat casa seva per anar cap a la feina. L'havien vist sortir de casa. Després ningú no l'havia tornat a veure. Un company el va estar esperant; havien d'anar plegats en cotxe a la feina, però ell no va arribar. En Magnus havia desaparegut en algun punt entre casa seva, a la vora del poliesportiu, i la casa del seu col·lega, a tocar del minigolf de Fjällbacka.

Havien investigat totes les pistes possibles. L'havien buscat pertot arreu i havien parlat amb més de 50 persones de l'entorn habitual d'en Magnus, com ara companys de feina, familiars i amics. Havien analitzat totes les possibles causes d'aquella desaparició sobtada. Van investigar si tenia deutes, o alguna amant, o si s'havia produït algun desfalc a l'empresa on treballava. Havien considerat, en definitiva, qualsevol circumstància que pogués induir un home aparentment formal, casat i amb dos fills, a desaparèixer sense deixar rastre. Però no havien trobat res de sospitós. No hi havia cap indicatiu que suggerís que en Magnus hagués marxat a l'estranger. Al compte corrent que tenia en comú amb la seva dona no hi faltaven diners. Tot i amb això, semblava ben bé que en Magnus Kjellner s'hagués esfumat.

Després d'acompanyar la Cia a la sortida, en Patrik va passar per davant del despatx de la Paula Morales i va picar a la porta, fluixet. Tan bon punt va sentir «Endavant» va entrar al despatx i va tancar la porta.

—Era la seva dona un altre cop, oi?

—Sí —li va dir en Patrik, amb un sospir. Després es va deixar caure a la cadira i va posar els peus damunt la taula de la noia, però ella se'l va mirar amb un posat de disgust i es va afanyar a treure'ls.

—Creus que és mort?

—Sí. Tot plegat no em fa gaire bona espina —li va dir en Patrik. Aquell era pràcticament el primer cop que admetia obertament el que es temia ja d'ençà dels primers dies després de la desaparició d'en Magnus.

—Hem investigat a fons totes les possibilitats i, al contrari del que sol passar en aquesta mena de casos, aquest paio no tenia ni un sol motiu per voler desaparèixer. És com si hagués sortit de casa i un minut després s'hagués esfumat, ni més ni menys.

—Però el cadàver tampoc no apareix.

—No. I ja no sabem on buscar. No podem pas rastrejar tota la costa, ni fer una batuda per tots els boscos dels voltants de Fjällbacka. Hem fet tot el que estava al nostre abast. Ara només ens queda creuar els dits i esperar que algú el trobi, viu o mort. Ja no se'ns acut res més, de debò. I cada cop que es presenta aquí la Cia jo no sé què dir-li. Ella ve cada setmana esperant sentir que hem fet algun progrés i jo no sé què dir-li.

—Venir-te a veure a tu és l'única manera que té de fer aquesta situació una mica menys insuportable. Si es quedés a casa tot el dia sense fer res pararia boja. Jo pararia boja —li va dir la Paula. Després es va mirar un moment la fotografia que tenia al costat de l'ordinador.

—Sí, sí. Ja ho sé —va dir en Patrik—. Però això no treu que per a mi tot plegat sigui molt violent.

—És clar.

Es va fer un silenci i, al cap d'un moment, en Patrik es va aixecar.

—Au, va. Ja veuràs com us en sortireu —li va dir la Paula. Però del to de la seva veu es despenia que, igual que en Patrik, no tenia gaires esperances.

—**R**ENOI! QUINA panxa! —va deixar anar l'Anna, mentre asse-
nyalava amb el dit la panxa de la seva germana.

—Au va! No comencis!

L'Erica Falck es va posar de perfil davant del mirall, i no li va quedar altre remei que admetre que l'Anna tenia tota la raó del món. Déu n'hi do, com s'havia engreixat! El mirall mostrava una panxa immensa que semblava penjar d'una Erica diminuta. El cert és que se sentia molt pesada. Quan estava embarassada de la Maja, l'Erica era tota agilitat. Ara, en canvi, duia dos nadons a la panxa i res no era el mateix.

—Si vols que et digui la veritat, no em fas gens d'enveja —li va dir l'Anna, amb aquella franquesa espatarrant que solen gastar les germanes petites.

—Tu sempre tan amable, eh? —li va contestar l'Erica, etzibant-li un cop de panxa. L'Anna s'hi va voler tornar i de poc no cauen totes dues. Van començar a fer anar els braços amunt i avall en l'aire per mirar de no perdre l'equilibri. Al cap d'un moment no es podien aguantar el riure i es van haver d'asseure a terra.

—No m'ho puc creure! —va dir l'Erica, que encara plorava de riure—. No sé si m'assemblo més al Barbapapà o a aquell paio de la pel·lícula dels Monty Phyton que rebenta després d'empassar-se un After Eight!

—Ben mirat, aquests bessons que portes a dins són una joia. Fan que em senti com una sílfide al teu costat.

—Au va, calla una mica, vols? —va dir l'Erica, mentre intentava aixecar-se.

—Espera't. Ja t'ajudo —es va oferir l'Anna. Però la noia va perdre la batalla contra la llei de la gravetat i va caure de cul a terra. Aleshores les dues germanes es van mirar. Sabien molt bé què els tocava fer.

—Ei, Dan! —van cridar a l'uníson.

—Sóc aquí. Què passa? —els va arribar del pis de sota.

—No ens podem aixecar! —va dir l'Anna.

—Com dius?

En Dan va pujar les escales i va entrar al dormitori on eren les noies.

—Es pot saber què feu? —els va preguntar. Després va contemplar divertit la fila que feien la seva parella i la seva cunyada assegudes a terra, davant del mirall.

—No ens podem aixecar —li va dir l'Erica, amb tota la dignitat que la situació li permetia, i li va allargar una mà.

—Ui! Espera't un moment... Em sembla que val més que vagi a buscar el toro —li va deixar anar el Dan, que va fer mitja volta per fer veure que se n'anava.

—Au, vés a pastar fang! —li va dir l'Erica. L'Anna reia tan fort que es va haver de recolzar d'esquena a terra.

—Ben mirat, potser no caldrà.

En Dan li va agafar la mà i va començar a estirar-la.

—Ai, ai, ai! No puc!

—Vols deixar de fer el ximplet?

Li va costar, però a la fi es va aixecar.

—Mare meva! Estàs enorme! —va dir en Dan, meravellat. L'Erica li va clavar una plantofada al braç perquè callés.

—Això ja m'ho has dit més de cent cops. I no ets pas l'únic. Per què no parlem de tu, per variar una mica? No es pot pas dir que estiguis gaire prim, tu!

—Ja tens raó, ja —va admetre en Dan. Després va ajudar l'Anna a aixecar-se i li va fer un petó a la boca.

—Mira-te'l ell, que espavilat! —va dir l'Erica, fent broma.

—Ja ho veus. No en tinc mai prou! —va dir en Dan, abans de fer-li un altre petó a l'Anna.

—Sí. Ja ho veig.

L'Erica va anar cap a l'armari de la seva germana.

—Au va, anem per feina!

—A veure si trobem alguna cosa que t'entri. No sé pas si et podré ajudar gaire.

—Ostres! Què faré, si no trobem res?

L'Erica es va començar a mirar les peces de roba que hi havia als penjadors.

—La festa d'en Christian és aquest vespre, i em sembla que si hi vull anar m'hauré de fer un vestit amb la tenda d'indis de la Maja.

—No, dona, no! Segur que trobem alguna cosa! Aquests pantalons que duus t'estan molt bé, i em sembla que en alguna banda tinc una brusa que t'hauria d'anar bé. A mi em va gran.

Al cap d'un moment l'Anna va treure de l'armari una brusa de color lila amb uns brodats. L'Erica es va treure la samarreta i, amb l'ajuda de l'Anna, se la va posar. Primer el cap; després la panxa. Li va costar una mica, però al cap de poca estona havia aconseguit embotir-s'hi. Es va mirar al mirall. No les tenia totes.

—Estàs molt guapa! —li va dir l'Anna. L'Erica va remugar alguna cosa intel·ligible per resposta.

Amb la panxa que arrossegava, allò de «molt guapa» li semblava més aviat una utopia, però amb aquella brusa tenia un aspecte força decent, tot i que no es podia dir que anés mudada.

—Sí. M'agrada —va dir. Va intentar treure-se-la sola, però al cap d'un moment ho va deixar córrer i l'Anna li va donar un cop de mà.

—I on la fan, la festa? —li va preguntar l'Anna mentre posava bé la brusa i la tornava a penjar al penjador.

—Al Gran Hotel.

—És tot un detall. Al cap i a la fi, és la seva primera novel·la —va observar l'Anna, mentre anava cap a les escales.

—Ja ho pots ben dir. Però l'editorial troba que la novel·la d'en Christian s'ho val. Tot sembla indicar que serà un èxit de vendes. A més a més, l'editora m'ha dit que ha tingut una molt bona acollida entre la premsa.

—I tu què en penses, del llibre? Ja m'imagino que si el vas reco-

manar a l'editorial és que et devia agradar molt. Però de veritat trobes que és tan bo com diuen?

L'Erica va començar a baixar les escales darrere la seva germana petita. Abans de contestar va rumiar un moment.

—És preciós. Té alguna cosa de... màgic. És obscur, inquietant, i ple de força. Sí, trobo que màgic és l'adjectiu que el descriu millor.

—En Christian deu estar encantat, oi que sí?

—Sí. Sí que ho està.

Parlava de pressa. Se'n va anar de dret cap a la cuina i va començar a preparar una mica de cafè.

—Està molt content, però, d'altra banda... —va deixar de parlar un instant; no volia descomptar-se mentre omplia el filtre de la cafetera—. Com t'ho diria... Quan li van dir que li publicarien la novel·la es va posar molt content, però a mi em fa l'efecte que hi ha alguna cosa que no acaba de rutllar. Potser tantes hores de feina l'han deixat esgotat. Bé, no ho sé; no el conec gaire, jo. Quan em va demanar que l'ajudés em va sorprendre una mica, però no m'ho vaig rumiar dos cops. Tot i que no he escrit mai cap novel·la, tinc una certa experiència pel que fa a la redacció i a la revisió de manuscrits. Al començament tot va anar molt bé. En Christian tenia una actitud molt positiva i estava obert a qualsevol suggeriment. Al cap d'un temps, però, es va anar tancant en si mateix; es negava a discutir segons què. No sé si m'explico... De vegades es comporta com un excèntric.

—Excèntric, dius? Aleshores aquesta professió li va com anell al dit —va dir l'Anna, amb un posat seriós.

—Primer em dius que estic grassa i ara insinues que sóc una excèntrica! Quina barra que tens!

—Estigues pel que fas, dona, que encara t'oblidaràs de ficar-hi l'aigua!

L'Erica es va mirar sa germana. Els seus comentaris l'havien fet empipar una mica. Al cap d'un moment el cafè va estar a punt i va apagar la cafetera.

* * *

Quan la seva filla va entrar a la cuina la Cia feia les feines de casa d'una manera mecànica. Va esbandir els plats i els coberts bruts i els

va ficar al rentaplats. Després va retirar les restes de menjar de la pica amb la mà i la va netejar bé amb un fregall i una mica de sabó. En acabat va humitejar un drap i el va passar pel taulell per retirar-ne les molles i el greix que hi havia quedat enganxat.

—Hola, mare. Puc anar a casa de la Sandra, avui? —li va preguntar. La seva mare, que ranejava la cinquantena, feia cara de pocs amics i l'Elin de seguida va intuir que li diria que no.

—Ja saps que no pot ser —li va dir—. Aquest vespre vénen els avis.

—Últimament vénen cada dos per tres. No veig per què hi haig de ser sempre. —La veu se li va anar fent més aguda a mesura que parlava, fins a adoptar aquell to planyívol i gairebé estrident que la Cia no suportava.

—Vols que et digui per què hi has de ser? Doncs perquè precisament us vénen a veure a tu i a en Ludvig, i si no t'hi troben els sabrà greu.

—Ostres, quin pal, mare! L'àvia sempre es posa a plorar, i l'avi comença a dir-li que es calmi. Sempre és el mateix. Jo vull anar a casa de la Sandra. Tots els altres hi van.

—Au va, no et posis així, dona! —li va dir la Cia, mentre escorria el drap i el posava a eixugar damunt de l'aixeta—. Vols dir, que tots els altres hi van? No m'ho crec. Hi pots anar qualsevol altre dia que no hagin de venir els avis.

—El pare m'hi hauria deixat anar.

Aleshores la Cia no va poder més. Quan l'Elin es posava d'aquella manera era com si li faltés l'aire. No podia sofrir el mal humor i la rebel·lia pròpia de l'edat. En Magnus sabia com tractar-la, però ella no se'n sortia, i d'ençà que estava sola encara era pitjor.

—El pare no hi és, Elin.

—I on coi és el pare, eh? —va dir l'Elin, cridant, just abans d'esclafir el plor—. Segur que ha tocat el dos perquè estava fart de tu!

En aquell moment la Cia es va quedar en blanc; al seu voltant es va fer un silenci immens i una boira grisa ho va tapar tot.

—El pare és mort! —La seva veu semblava emergir d'un cos que no era el seu, com si parlés una estranya.

L'Elin se la va mirar amb els ulls esbatanats.

—El pare és mort, em sents? —va a tornar a dir la Cia.

Va anar recuperant la calma a poc a poc. Durant un instant es va veure allí, a la cuina, amb la seva filla, com si una part de la seva consciència les observés, suspesa en l'aire.

—Mentidera! —li va engegar l'Elin, panteixant, com si hagués estat corrent uns quants quilòmetres.

—T'estic dient la veritat, Elin! Sé que és així, i la policia pensa el mateix. —En sentir-se dir aquelles paraules, la Cia es va adonar com mai abans de com n'eren, de certes. Fins aquell matí s'havia negat a acceptar la realitat, aferrant-se a l'esperança, però en aquell moment va veure clar que en Magnus era mort i que no podia fer res per canviar-ho.

—Com en pots estar tan segura? I la policia, què hi diu?

—Mira, Elin. El pare mai no ens hauria deixat d'aquesta manera.

L'Elin va brandar el cap, com si amb aquell gest volgués esquivar les paraules de la seva mare. Però la Cia es va adonar que, en el fons, la noia sabia que li deia la veritat: en Magnus mai no hauria deixat la seva família així com així.

Es va acostar a la seva filla i li va posar les mans damunt les espatlles. Al començament l'Elin era tot tensió, però al cap d'un moment es va relaxar i es va deixar abraçar com quan era una nena. La Cia li va passar la mà pels cabells; l'Elin plorava cada cop més fort.

—Xxxt —va fer la Cia, per intentar calmar-la. Davant la feblesa de l'Elin no li quedava altre remei que mantenir-se forta.

—Saps què? Trobo que aquest vespre t'anirà bé veure la Sandra. Jo ja parlaré amb els avis, d'acord?

La Cia va pensar que ara estava sola i que era l'única que podia decidir què era el millor per als seus fills.

* * *

En Christian Thydell es va mirar al mirall. De vegades no sabia com reaccionar davant la seva pròpia imatge. Tenia quaranta anys i el temps li havia passat volant, i quan veia aquell home fet i dret que li plantava cara des del mirall, amb aquells cabells blancs incipients a les temples, sovint se'n feia creus.

—Reno! Estàs impressionant! —li va dir la Sanna, tot d'una.

El va aferrar per la cintura i ell va fer un bot. No l'havia vist entrar.

—Òndia, m'has espantat. Procura no entrar d'aquesta manera, vols? —Es va alliberar d'aquells braços que se li aferraven i, abans de girar-se cap a ella, va veure el rostre decebut de la seva dona reflectit al mirall.

—Em sap greu —li va dir ella. Després es va anar a asseure sobre el llit.

—Tu també fas molt de goig —va dir-li ell, i en veure com aquell afalac sense importància li il·luminava la mirada es va sentir encara més culpable. Al mateix temps, però, va pensar que allò el treia de polleguera. Cada vegada que li tirava una floreta, la Sanna semblava un cadell remenant la cua davant del seu amo. Es portaven deu anys, però sovint en Christian tenia la impressió que en comptes de deu eren vint.

—Em pots donar un cop de mà amb la corbata? —li va demanar. La Sanna es va aixecar i li va fer un nus impecable a la primera. Hi tenia la mà trencada. Després va fer unes quantes passes enrere per contemplar el resultat de la seva perícia.

—Aquest vespre triomfaràs. T'ho dic jo.

—Mmmm... —va fer ell. No tenia ni idea del que ella s'esperava que li digués i a la fi va optar per no dir res.

—Mama! Mama! En Nils m'ha pegat!

En Melker, que tenia cinc anys, va entrar a l'habitació corrent com un esperitat. Semblava ben bé que el perseguís una bandada de llops. Duia les mans brutes de quètxup i es va afanyar a aferrar-se al primer lloc segur que va trobar: la cama d'en Christian.

—Casundenà! —va saltar ell, mentre s'apartava tan de pressa com podia d'aquelles manetes enganxoses. Però ja havia fet tard, i en Melker li havia deixat un rastre de quètxup a tots dos camals dels pantalons, a l'altura de les sofrages. Va fer un esforç per conservar la calma, cosa que darrerament no li resultava gens fàcil.

—Els podries vigilar una mica, de tant en tant, no et sembla? —va dir en Christian, empipat, i es va començar a descordar els pantalons per canviar-se.

—Au va, dóna-me'ls. Ja veuràs com te'n trec les taques de seguida

—li va dir la Sanna. Mentrestant, en Melker pretenia enfilarse dalt del llit amb aquelles mans llefiscoses. Per sort ella el va atrapar a temps i li ho va impedir.

—Però que no ho veus, que haig de ser allà d'aquí a una hora? Em posaré alguna altra cosa i llestos.

—Però... —la Sanna estava a punt de plorar.

—Val més que et dediquis a vigilar aquestes feres, tu.

A la Sanna cada síl·laba li va coure com una bufetada. Va aferrar en Melker pel canell i va sortir de l'habitació sense dir res més.

Quan tots dos van haver marxat, en Christian es va asseure al llit. Es va tornar a veure reflectit al mirall, aquest cop de cua d'ull. La imatge era la d'un home amb americana, camisa, corbata i... calçotets, aclaparat per una pila de responsabilitats. Va redreçar l'esquena i va treure pit. Després va tornar a dirigir la mirada al mirall. Allò ja era una altra cosa.

Aquell vespre debutava com a escriptor. No deixaria que res ni ningú li espatllés la festa.

* * *

—I què? Hi ha res de nou, per aquí?

En Gösta Flygare va alçar la cafetera convidant tàcitament en Patrik, que tot just acabava d'entrar a la cuina no gaire espaiosa de la comissaria.

Ell va acceptar la invitació amb un gest del cap i es va anar a asseure a taula. L'Ernst no va trigar a adonar-se que a la cuina hi havia algú fent un descans i se n'hi va anar amb passes feixugues. Es va ajeure sota la taula, esperant que algú li llancés alguna galeta o alguna altra llaminadura que ell engoliria amb molt de gust.

—Té —va dir en Gösta, mentre li atansava a en Patrik una tassa de cafè. Després es va asseure a taula amb ell.

—Fas mala cara. Va tot bé?

—Sí, si. Estic una mica cansat. Deu ser això, suposo —va dir en Patrik, alçant una mica les espatlles—. La Maja no dorm gaire bé últimament. I l'Erica està esgotada. Ja se sap, és el que toca. En fi, que entre naps i cols, estem ben arreglats.

—Ui! I espera't, que la cosa només pot anar a pitjor! —li va deixar anar en Gösta, fent broma.

En Patrik va deixar anar una riallada.

—Au va, calla, vols? Què hi farem, tu! Com més serem més riurem!

—I què me'n dius, del cas d'en Magnus Kjellner? Hi ha cap novetat?

En Gösta va fer caure discretament una galeta sota la taula i l'Ernst va mostrar la seva satisfacció etzibant un bon cop de cua als peus d'en Patrik.

—No, encara no —li va respondre en Patrik, abans de fer un glop de cafè.

—Sé que ella ha tornat. L'he vist arribar.

—Sí. Fa una estona he anat a veure la Paula Morales per parlar-ne. Sembla com una mena de rutina que ella s'imposa. Ben mirat, no és tan estrany. Suposo que quan algú tan pròxim a tu desapareix sense deixar rastre no hi ha gaire cosa que hi puguis fer.

—Creus que podríem interrogar algú altre? —li va preguntar en Gösta, mentre deixava caure una altra galeta.

—Òndia, Gösta! Però a qui més vols que interroguem, eh? Au va, digues! —a en Patrik no li va passar desapercebut el punt d'indignació que hi havia a la seva veu mentre parlava—. Hem interrogat la família, els amics, hem anat porta per porta per parlar amb tots els veïns de la zona, hem penjat cartells pel barri i hem posat anuncis a la premsa local sol·licitant informació als possibles testimonis. Francament, no se m'acut què més podem fer!

—Tu no ets precisament dels que es rendeixen fàcilment.

—Sí, ja ho sé. Però ara mateix no sé pas per on tirar. En fi, si tens qualsevol suggeriment, endavant. —A en Patrik li va saber greu haver estat una mica brusc amb en Gösta un moment abans, tot i que ell no semblava haver-se molestat.

—Sé que sona espantós —va afegir en Patrik, en un to més suau—, però sovint penso que tant de bo trobem el cos ben aviat. Si el trobéssim, com a mínim podríem arribar a tenir una idea de què ha passat realment. Estic segur que aquest home no ha desaparegut voluntàriament. El cadàver ens permetria començar a investigar pistes concretes.

—Sí. És horrible pensar que qualsevol dia el cos d'en Magnus Kjellner arribarà surant a la costa, o que apareixerà en algun bosc dels voltants. Però el que dius és veritat. I el que ha de ser terrible de debò és...

—No saber què li ha passat al teu home. És això el que anaves a dir, oi? —es va afanyar a dir en Patrik, mentre intentava apartar les cames del llom de l'Ernst. Feia una estoneta que el gos se li havia ajagut damunt les sabates i ara els peus començaven a suar-li una mica.

—Sí, això mateix. T'ho pots imaginar? Un bon dia no tornes a veure mai més la persona que t'estimes i no tens ni idea de què li pot haver passat. Pensa en els pares de les criatures que desapareixen. Als Estats Units hi ha una pàgina web plena de fotografies de nens i adolescents desapareguts. Collons, tu!

—Jo no ho suportaria —va dir en Patrik. En aquell moment li va venir al cap la imatge del belluguet de la seva filla i va pensar que si li passava res ell s'enfonsaria.

—Ei, nois! Es pot saber de què parreu? Això sembla un funeral!

El bon humor de l'Annika va capgirar el silenci que s'havia fet a la cuina. La noia es va anar a asseure a taula amb en Patrik i en Gösta i al cap d'un moment va arribar en Martin Molin, el més jove de la comissaria, atret per les veus animades i l'olor de cafè que li arribaven des d'aquell espai d'esbarjo. En Martin gaudia en aquell moment d'un permís per paternitat i treballava només mitja jornada. Li agradava compartir amb els seus companys les estones de descans; passava molt de temps a casa amb la criatura i no desaprotitava cap ocasió per xerrar una mica.

—Parlàvem del cas d'en Magnus Kjellner —els va dir en Patrik, en un to de veu que donava a entendre que la conversa s'havia acabat. Tot seguit va canviar de tema.

—I què? Què en saps, de la petita?

—Doncs precisament ahir en vam rebre més fotos! —li va dir l'Annika, mentre es treia unes quantes fotografies de la butxaca de la jaqueta.

—Fixa't! Has vist, que gran que s'ha fet? —Les va deixar damunt de la taula i en Patrik i en Gösta se les van anar passant per mirar-les. En Martin ja les havia vist al matí en arribar.

—Ostres! Està guapíssima! —va dir en Patrik.

En sentir-lo, l'Annika va fer que sí amb el cap.

—Ja té deu mesos.

—I ja sabeu quan podreu anar a buscar-la? —li va preguntar en Gösta. En part havia estat ell qui havia convençut l'Annika i en Lenart perquè es plantegessin la possibilitat d'adoptar una criatura, i en certa manera, tenia la sensació que aquella nena era també una mica seva.

—De moment no ens n'han dit res en ferm —va dir l'Annika, mentre recollia les fotografies i se les tornava a guardar a la butxaca—. Potser d'aquí a un parell de mesos. Bé, ja ho veurem.

—L'espera se us deu fer llarga, oi? —li va preguntar en Patrik, mentre deixava la tassa a l'aigüera.

—Sí, ja ho pots ben dir. Però vaja..., és la nostra nena, i sabem que d'aquí a no gaire estarem tots junts.

—I és clar que sí. —En Gösta, instintivament, va posar una mà damunt de la de la noia, però es va afanyar a retirar-la—. Bé, haig de tornar a la feina. No em puc pas passar aquí tot el dia fent-la petar —va remugar al cap d'un moment, una mica torbat.

Els seus tres companys se'l van quedar mirant, una mica estranyats de la seva reacció.

* * *

—Christian! —La directora de l'editorial se li va acostar decidida i li va fer una abraçada que el va empresonar en un dens mar de perfum.

En Christian va contenir la respiració tant com va poder per estalviar-se d'inhalar aquella bafarada enganxosa. Tothom sabia que la Gaby von Rosen no era pas un model de discreció. En ella tot era excessiu: massa cabells, massa maquillatge, massa perfum i, per acabar-ho d'adobar, aquell gust per la roba que, si un volia ser benèvol, en podia dir que «causava sensació». Aquell vespre lluia un vestit d'un rosa llampant amb una immensa flor de tela de color verd a la solapa i, com de costum, havia decidit jugar-se la vida dalt d'uns tacons altíssims. Val a dir, però, que, malgrat aquella imatge personal que de vegades ranejava el ridícul, ningú no dubtava que aquella dona havia fet

de l'editorial que dirigia la més actual i trencadora de tot el país. Tenia més de trenta anys d'experiència en el sector i un intel·lecte tan esmolat com la llengua. Els competidors que en el passat havien comès algun cop l'error d'infravalorar-la, mai no gosaven tornar-ho a fer.

—Ens ho passarem la mar de bé, ja ho veuràs! —li va dir la Gaby a en Christian, amb un somriure radiant.

En Christian, que encara feia mans i mànigues per respirar amb normalitat enmig del núvol de perfum, va ser incapaç de dir res i es va limitar a assentir amb el cap.

—En Lars-Erik i l'Ulla-Lena s'han portat de primera —va continuar la Gaby—. Són fabulosos, de debò! I el bufet és insuperable! No podríem haver triat un lloc millor per presentar el teu llibre. I digues, com estàs, tu?

En Christian, dissimuladament, va fer una passa enrere.

—El cert és que em sembla mentida —va dir, amb els ulls posats en la pila de llibres que hi havia sobre una taula de la vora de la porta de sortida—. Tant de temps treballant en aquest llibre i ara per fi el puc veure fet realitat.

Des d'allà on era, en Christian podia llegir perfectament el seu nom a la coberta de la novel·la que eren a punt de presentar aquell vespre; també el títol: *La Sirena*. Tenia pessigolles a l'estómac. Per fi el gran dia havia arribat.

—Vine, que t'explicaré què farem —li va dir la Gaby, estirant-lo del braç—. Primer dedicarem una estona a atendre la premsa. En són una bona colla. Estic molt contenta. Hi ha els del *Göteborgs-Posten* i els del *Göteborgs-Tidning*. També ha vingut algú del *Bobuslänningen* i algú de l'*Strömstads Tidning*. Tot és premsa local; dels diaris de tiratge nacional no ha vingut ningú, però si tenim en compte la crítica que ha publicat avui mateix l'*Svenska Dagbladet* podem donar-nos per satisfets. Et deixen pels núvols.

—Ah sí? Encara no l'he llegit —va dir en Christian.

Es van aturar davant d'un esglaó. En Christian va assumir que havien arribat a l'espai on estava previst que ell i la Gaby rebessin la premsa.

—En parlarem després —li va dir la Gaby, mentre el feia seure en una cadira que hi havia arrambada a la paret.

En Christian s'esforçava per no perdre el control de la situació, però se sentia com si l'haguessin entaforat dins d'una assecadora i no en pogués sortir, i la sensació es va agreujar quan va veure que la Gaby se n'anava i el deixava allà. El local era ple de personal corrent amunt i avall i parant taules. Ningú no va advertir la seva presència. Va tancar els ulls i va tornar a pensar uns instants en el llibre, en totes aquelles hores de feina davant de l'ordinador; centenars d'hores, milers. Després va pensar en ella, en la Sirena.

—Hola. Ets en Christian Thydell?

Una veu el va distreure dels seus pensaments. Va mirar al davant i va veure un home que li allargava la mà educadament, esperant que ell l'hi estrenyés. Abans de fer-ho, en Christian es va aixecar.

—Sóc en Birger Jansson, de l'*Strömstads Tidning* —va dir l'home, mentre deixava a terra una bossa força grossa amb una càmera.

—Gràcies per venir. Seu, sisplau —li va dir en Christian, sense saber gaire com havia de comportar-se. Va buscar la Gaby amb la mirada, però tot el que va aconseguir va ser entreveure un garbuix de color rosa llampant que es bellugava frenèticament a la vora de l'entrada.

—Sembla que no s'estaran de res, avui —va comentar en Jansson, fent un cop d'ull al seu voltant.

—Ja ho pots ben dir —va assentir en Christian.

—Què et sembla? Vols que comencem, o esperem els altres?

En Christian va adreçar al periodista una mirada una mica indefinida. No sabia què dir-li. Era el primer cop que es trobava en una situació com aquella. A en Jansson li va semblar que, amb el seu silenci, en Christian li donava llum verda per començar. Va posar una gravadora damunt la taula i es va afanyar a engegar-la.

—Així doncs, aquesta és la teva primera novel·la.

—Efectivament. Sí que l'és —li va confirmar en Christian. Després es va escurar el coll. Va pensar que, amb aquella frase inicial, en Jansson potser pretenia que digués alguna cosa més, però no ho va fer.

—M'ha agradat moltíssim —va dir el periodista, en un to de veu esquerp, que semblava contradir l'afalac que acabava de proferir.

—Moltes gràcies —va dir en Christian.

—Quin és exactament el missatge del llibre? —li va preguntar en Jansson, mentre comprovava que la gravadora funcionava correctament.

—El missatge, dius? No n'hi ha, de missatge. Es tracta més aviat d'una història. Una història que s'ha anat forjant en la meva imaginació i que he volgut explicar.

—Una història plena de pessimisme; llòbrega, podríem dir, fins i tot. —En Jansson se'l va mirar com si volgués escorcollar fins a l'últim racó de la seva ànima—. És així com veus la societat?

—En realitat, jo no crec que es pugui afirmar que el que he volgut plasmar en el llibre és la meva visió de la societat —va contestar en Christian, mentre intentava desesperadament empescar-se alguna cosa més per dir que fos mínimament intel·ligent. Mai no havia pensat en la seva obra des d'aquell punt de vista. Tal com ell ho veia, era com si la història que explicava al llibre hagués estat dormint dins el seu cap durant molt de temps, fins que un bon dia havia sentit la necessitat d'escriure-la, però mai no se li havia acudit que aquell relat tingués res a veure amb una determinada visió de la societat.

Per sort, just en aquell moment va entrar la Gaby, acompanyada dels altres periodistes, i el va rescatar. Mentre els membres del grup parlaven entre ells i s'asseien al voltant de la taula, en Birger Jansson va apagar la gravadora. En Christian va aprofitar el breu lapse de temps per calmar-se una mica.

La Gaby va començar a parlar.

—Bona nit a tots. És un plaer comptar amb la vostra presència aquest vespre. Tots plegats tindrem ocasió de xerrar una estona amb Christian Thydell, la nova estrella que brilla amb força al firmament de la literatura. A l'editorial ens omple d'orgull poder presentar el seu llibre, *La Sirena*. Creiem sincerament que aquest primer llibre és el començament d'una carrera llarga i plena de fruits. En Christian encara no ha tingut ocasió de llegir cap crítica, i m'alegra poder-li comunicar que avui mateix l'*Svenska Dagbladet*, el *Dagens Nyheter* i l'*Arbetarbladet*, entre d'altres, han publicat crítiques fabuloses del llibre. Si m'ho permeteu, m'agradaria llegir-vos-en alguns fragments.

La Gaby es va posar les ulleres i es va estirar una mica per agafar un feix de papers que havia deixat damunt la taula. Havia subratllat

uns quants paràgrafs i les marques de retolador rosa destacaven en la blancor dels fulls.

—L'*Svenska Dagbladet* descriu en Christian com «un virtuós del llenguatge que ens parla de la vulnerabilitat del pobre ésser humà».

La Gaby va fer un gest amb el cap com si volgués remarcar la seva satisfacció i va passar pàgina per continuar llegint.

—El *Dagens Nyheter* diu: «llegir Christian Thydell val la pena, per bé que resulti dolorós, perquè amb la seva prosa precisa ens fa obrir els ulls davant dels miratges que ordeix la nostra societat, miratges com ara la democràcia, o la seguretat. Les fulles esmolades de les seves paraules se'm claven a la carn, als músculs i a la consciència, i m'empenyen a continuar llegint amb un entusiasme febril per endinsar-me, com ho faria un faquir, en un dolor feixuc, però alhora bell i alliberador».

En acabat la Gaby es va treure les ulleres. Després va passar el feix de crítiques al Christian, que no se'n sabia avenir. Els elogis que la Gaby acabava de llegir públicament l'afalagaven, però si havia de dir la veritat a ell li semblava que no n'hi havia per tant. S'havia limitat a escriure sobre aquell personatge; havia explicat la seva història, i para de comptar. Les paraules li havien anat brollant de dins per mostrar la seva essència en una sèrie d'esclats que de vegades l'havien deixat esgotat. En cap moment havia pretès transmetre al lector una visió concreta de la societat. El seu únic propòsit havia estat parlar d'ella.

Però tot allò s'ho va guardar per a ell. Trobava que, per molt que s'esforcés a explicar-se, ningú no l'entendria. Potser, al capdavall, així era com havia de ser.

—Em sento afalagat, Gaby, de debò —va dir al cap d'un moment, parant atenció en el dring buit de la fórmula que acabava de pronunciar.

Després van seguir unes quantes preguntes, més elogis i més reflexions profundes sobre el seu llibre. Mentre parlava, se sentia incapaç de dir res que fos prou assenyat, incapaç de descriure amb prou exactitud aquell projecte que l'havia omplert durant tant de temps i amb tanta intensitat. Aquella no era una història qualsevol, sinó que tenia molt a veure amb la supervivència i amb el dolor. Ho va fer tan bé com va poder, a base de respostes clares i ponderades. De tant en

tant la Gaby assentia amb el cap en senyal d'aprovació i aleshores ell sabia que se n'estava sortint prou bé.

La roda de premsa l'havia deixat esgotat. Va respirar fondo i es va preparar per rebre la resta de convidats al menjador del Gran Hotel. N'eren un munt i en Christian no tenia manera d'escapolir-se'n.

* * *

—I què? Et sembla que et podràs estar d'agafar una mona, aquest vespre? —va deixar anar l'Erik Lind a la seva dona en veu baixa perquè no el sentissin la resta de convidats que feien cua per entrar.

—Si tu et pots estar de grapejar culs, potser sí —li va respondre la Louise, sense escarrassar-se gaire a abaixar la veu.

—Estàs sonada —es va afanyar a dir-li ell—. I fes el favor de no cridar.

La Louise es va mirar el seu marit amb un posat fred. Havia de reconèixer que feia molta patxoca. Temps enrere, aquella presència l'havia ben encisada. S'havien conegut a la universitat i, quan el va pescar, n'hi havia més d'una que es moria de l'enveja. Però de tot allò ja feia molts anys i, de mica en mica, l'amor, el respecte i la confiança s'havien anat esvaint, sobretot perquè l'Erik Lind no es podia estar de cardar fora del matrimoni i mai no havia tingut cap problema per trobar amb qui fer-ho.

—Òndia! Quina coincidència! No esperava pas trobar-vos aquí!

La Cecilia Jansdotter es va obrir pas entre la gentada i els va fer un petó a la galta a cadascun. Era la perruquera de la Louise i feia vora d'un any que se n'anava al llit amb l'Erik. Tant l'un com l'altra estaven convençuts que la Louise no en sabia res.

—Hola Cecilia —li va dir la Louise, que era de bona pasta, amb un somriure.

La dona de l'Erik Lind trobava que si es posava a fer mala cara cada cop que ensopegava amb una de les amants del seu marit arribaria un moment en què viure a Fjällbacka se li faria insuportable. Feia una colla d'anys que tot plegat havia deixat d'importar-li. Tenia les nenes. A més a més, si tenia una garrafa de vi a la vora, a ella li passaven tots els mals. L'Erik no li feia falta per res.

—Ja tenim dos escriptors a Fjällbacka! Que bé, no trobeu? Primer l'Erica Falck, i ara en Christian!

A la Cecília només li faltava posar-se a fer bots d'alegria.

—I què? Ja l'heu llegit, el llibre?

—Jo només lleigeixo diaris i revistes d'economia i finances —va contestar l'Erik.

En sentir-lo, la Louise va alçar les celles. Era típic de l'Erik anar pregonant que no llegia llibres. Ho deia per fer-se l'interessant.

—Doncs jo espero que ens en regalin un exemplar —va dir la Cecília, estrenyent-se l'abric al voltant del cos. Esperava que la cua comencés a avançar una mica més de pressa per poder refugiar-se aviat en l'escalfor del local.

—A casa la que llegeix és la Louise. Per a la gent que no treballa, com ella, és una bona manera de matar el temps. Eh que sí, estimada?

La Louise va alçar lleugerament les espatlles, com si amb aquell gest hagués volgut fer relliscar esquena avall aquell comentari sorneguer. Va trobar que no valia la pena recordar-li que de fet havia estat ell qui havia insistit que es quedés a casa mentre les nenes fossin petites. Si tot rutllava i ell no s'havia de preocupar de res era perquè ella s'hi escarrassava de valent.

Van passar una estona més xerrant de coses sense importància. Mentrestant, la cua va anar avançant a poc a poc. Per fi van arribar al vestíbul de l'hotel i hi van deixar els abrics. Després van baixar uns quants esglaons fins al menjador i la Louise, amb la mirada encesa del seu marit clavada a l'esquena, se'n va anar de dret cap al bar.

* * *

—Procura no cansar-te gaire, em sents? —li va dir en Patrik.

Després li va fer un petó a la boca i l'Erica va sortir de casa.

Quan es va adonar que sa mare marxava, la Maja va rondinar una mica, però en Patrik la va fer seure davant del televisor i es va distreure de seguida. Just en aquell moment, el drac verd de *Bolibompa* anunciava l'inici de la programació infantil. Feia uns quants mesos que la Maja plorava cada dos per tres i un s'havia d'armar de paciència per tractar-la. De tant en tant feia una rebequeria i aleshores

deixava anar uns quants «Noooo!» que haurien estat l'enveja de qual-sevol diva. En certa manera, en Patrik es posava a la seva pell. Estava convençut que la nena notava la tensió i els nervis que ell i l'Erica experimentaven a causa de l'embaràs. Aquell cop esperaven bessons. Els ho havien dit durant la setmana divuit de l'embaràs, quan li havien fet a l'Erica la primera ecografia, però en Patrik encara no se n'havia fet la idea. Sovint hi donava voltes i es preguntava com se'n sortirien. Amb una criatura sola ja era prou difícil i no s'imaginava com se les arreglarien ara que n'arribaven dues més. Dormiria bé, la bessonada? I com s'ho manegaria, l'Erica, a l'hora de donar-los el pit? A més a més, s'haurien de comprar un altre cotxe per força. Al que tenien, les tres criatures amb les tres cadiretes no hi cabrien ni de broma. I tot allò només era una part del que l'amoïnava.

Es va asseure al sofà, al costat de la Maja, i va fixar la mirada en la pantalla del televisor. Darrerament estava molt cansat. Era com si constantment li faltessin les forces; fins i tot hi havia dies en què amb prou feines aconseguia aixecar-se del llit. És clar que potser tot plegat no era tan estrany. A la situació que vivien a casa, amb l'Erica que estava esgotada i la Maja que no parava de donar-los guerra, s'hi sumava tot l'estrès de la feina. D'ençà que havia conegut l'Erica, uns quants anys enrere, havia hagut de resoldre un munt de casos d'assassinat força complicats i, per acabar-ho d'adobar, la relació amb el seu cap, en Bertil Mellberg, era força tensa, i aquell estira-i-arronsa constant de vegades el deixava baldat.

I ara treballaven en la desaparició d'en Magnus Kjellner. En Patrik no hauria sabut dir si era l'instint o l'experiència el que li ho feia pensar, però el cas és que estava convençut que a en Magnus li n'havia passat una de grossa. No tenia manera de saber si estaven davant d'un crim o d'un accident, però sabia que en Magnus era mort; n'estava tan segur que s'hi hauria pogut jugar la placa. Quan la seva dona, la Cia, es presentava a la comissaria cada dimecres i la veia cada cop més prima, cada cop més angoixada, en Patrik es desesperava. Ells havien fet tot el que havien pogut, però semblava que l'única recompensa per tots els seus esforços era haver de contemplar el rostre turmentat de la Cia.

—Papa! Papa! —La Maja el va distreure de tots aquells pensa-

ments. Semblava mentida que una criatura tan petita pogués cridar d'aquella manera. Amb un índex remenut, la Maja assenyalava la pantalla del televisor i aleshores en Patrik va entendre el perquè d'aquella crisi sobtada. Era evident que havia estat capficat una bona estona, perquè el *Bolibompa* ja s'havia acabat i ara feien un programa per als grans que la Maja no tenia cap intenció de mirar.

—No et preocupis, que el papa ho arregla! —va dir a la nena, fent un gest amb les mans per indicar-li que es calmes—. Què et sembla, si posem la Pippi?

En aquells moments la Pippi era la preferida de la Maja, i en Patrik sabia prou bé que la nena estaria encantada de veure la pel·lícula de la Pippi i els pirates. Així doncs, la va posar, va tornar a asseure's al costat de la Maja i la va envoltar amb el braç. La nena va recolzar el cap contra el pit del seu pare, que cinc minuts més tard ja dormia.

* * *

En Christian va començar a suar. La Gaby li acabava d'anunciar que aviat hauria de pujar a l'escenari. No es podia dir que la sala estigués plena a vessar, però com a mínim hi havia una seixantena de convidats que esperaven impacients sentir-lo parlar, tots asseguts amb un plat de menjar al davant; la majoria bevien vi o cervesa. En Christian no havia aconseguit engolir res, tret del vi. En aquell moment ja anava pel tercer got, tot i que sabia que no li convenia beure tant. Si començava a embarbussar-se davant del micròfon mentre l'entrevistaven faria el ridícul de mala manera. D'altra banda, però, trobava que sense una mica de vi tampoc no se'n sortiria.

Mentre feia un altre cop d'ull a la sala, en Christian va notar una mà damunt de l'espatlla.

—Ei, com va? Et trobo una mica tens —li va dir l'Erica, preocupada.

—Tens raó. Estic nerviós —va admetre en Christian. Poder-li explicar a algú com se sentia el va reconfortar una mica.

—Sé com et sents —li va dir l'Erica—. La meva primera aparició en públic va ser a Estocolm, juntament amb altres escriptors novells, i quan vam acabar gairebé em van haver de recollir de terra amb una

pala. Al cap d'una estona ja no recordava res del que havia dit quan era a l'escenari.

—Doncs em sembla que amb mi també us en caldrà una, de pala —li va dir en Christian, gratant-se el coll. Just en aquell moment es va recordar de les cartes i va sentir pànic. Va trontollar i de poc que no cau. Sort en va tenir de l'Erica.

—Ep! M'imagino que deus haver begut una mica, oi? Procura no beure més abans de la presentació, d'acord? —li va dir ella. Després, amb molt de compte, li va agafar el got de vi negre que duia a la mà i el va deixar a la taula que tenien més a la vora.

—Tot anirà bé, creu-me. Primer la Gaby parlarà una mica de tu i del llibre, i després jo et faré unes quantes preguntes, les que hem repassat abans. Au va, confia en mi, de veritat. El problema més gran que tindràs serà fer-me baixar de l'escenari en acabat.

L'Erica va riure i ell la va imitar. Era una rialla forçada i una mica estrident, però li va anar bé. De seguida es va adonar que riure l'havia relaxat i que li costava menys respirar. Es va oblidar de les cartes; no podia deixar que l'influïssin de cap manera. En el llibre explicava la història de la Sirena; allò era el que s'havia proposat fer.

—Hola, amor meu —La Sanna se'ls va acostar amb els ulls espurnejants; la sala l'havia impressionada. En Christian sabia que per a ella aquell era un gran vespre. Potser fins i tot era més important per a ella que no pas per a ell.

—Estàs guapíssima, Sanna —li va dir en Christian, rodejant-la amb el braç. Ella va acceptar el compliment de bon grat.

En Christian li va fer un petó als cabells. Si calia dir la veritat, la Sanna estava guapíssima, i ell sabia que havia tingut sort de conèixer-la. Li aguantava un munt de coses. Segurament, qualsevol altra parella no li'n deixaria passar tantes. Si la Sanna no havia aconseguit omplir el buit que en Christian tenia a dins, no era pas culpa seva. Probablement, cap altra se n'hauria sortit.

—Feu tan bona parella! —va dir la Gaby, avançant cap a ells enmig d'un clac de tacons—. Fixa-t'hi! T'han dut un ram de flors, Christian!

Es va mirar el ram una mica sorprès. Era un ram de lliris blancs, senzill però molt bonic.

Entre els liris hi havia un sobre amb una targeta. Quan en Christian el va agafar, la mà li tremolava tant que amb prou feines el podia obrir. L'Erica, la Gaby i la Sanna se'l miraven estranyades, però ell pràcticament no se'n va adonar.

La targeta, de cartolina blanca, també era molt senzilla. Algú hi havia escrit dues ratlles amb tinta negra. La cal·ligrafia, molt elegant, era la mateixa que en Christian ja havia vist a les cartes. Va clavar la mirada en aquell text i, tot d'una, la negror el va engolir.